

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 05/27/2020
Spisová značka: 29 Cdo 3306/2018
ECLI: ECLI:CZ:NS:2020:29.CDO.3306.2018.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Směnky
Rozhodčí řízení
Pravomoc soudu
Dotčené předpisy: § 106 odst. 1 o. s. ř.
čl. 5 bod 1 a) Nařízení () č. 44/2001
čl. 7 odst. 1 bod a Nařízení () č. 1215/2012
Kategorie rozhodnutí: C EU

29 Cdo 3306/2018-560

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Gemmela a soudců JUDr. Jiřího Zavázala a Mgr. Milana Poláška v právní věci žalobce **OMZ B.V.**, se sídlem Suite 4, 31 Haaksbergweg, 1101 BP Amsterdam, Nizozemské království, reg. č. 34204885, zastoupeného Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem, se sídlem v Praze 1, Karlovo náměstí 671/24, PSČ 110 00, proti žalovanému **UNITED PILSEN, S.A.**, se sídlem 14a Rue des Bains, L - 1212, Luxembourg, Lucemburské velkovévodství, zastoupenému JUDr. Petrem Kališem, Ph.D., advokátem, se sídlem v Praze 1, Týn 639/1, PSČ 110 00, o zaplacení částky 16.521.935,- EUR s postižními právy ze směnky, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 41 Cm 43/2016, o dovolání žalovaného proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. dubna 2018, č. j. 12 Cmo 5/2018-516, takto:

Dovolání se **zamítá**.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni směnečným platebním rozkazem ze dne 16. ledna 2017, č. j. 41 Cm 43/2016-249, uložil žalovanému (UNITED PILSEN, S.A.), aby zaplatil žalobci (OMZ B.V.) směnečný peníz ve výši 16.521.935,- EUR s 6% úrokem 12. října 2012 do zaplacení, směnečnou odměnu 55.073,- EUR a na náhradě nákladů řízení částku 4.639.756,80 Kč.

Proti směnečnému platebnímu rozkazu podal žalovaný včasné námitky, ve kterých (mimo jiné) uplatnil (i) výhradu nedostatku pravomoci soudu a navrhl, aby soud prvního stupně řízení zastavil (§ 106 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu – dále jen „o. s. ř.“).

Přitom poukázal na rozhodčí doložku obsaženou v bodě 30.2 rámcové smlouvy (ze dne 23. června 2010) o převodu obchodních podílů ve společnostech PILSEN STEEL s. r. o. (dále jen

„společnost P“) a Pilsen Estates s. r. o., uzavřené mezi žalobcem a společností Middle Estates, s. r. o. (dále jen „společnost M“) [jako prodávajícími] a žalovaným (jako kupujícím) [dále jen „rámcová smlouva“], která se (podle jeho názoru) vztahuje i na spor o zaplacení směnky. Dále žalovaný namítl, že je „subjektem lucemburského práva“, protože by měl být „nárok“ posuzován podle lucemburského práva

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 20. listopadu 2017, č. j. 41 Cm 43/2016-494, zamítl námitky žalované o nedostatku své pravomoci k projednání věci, s tím, že řízení bude dále vedeno u Krajského soudu v Plzni.

Vrchní soud v Praze k odvolání žalovaného usnesením ze dne 26. dubna 2018, č. j. 12 Cmo 5/2018-516, potvrdil usnesení soudu prvního stupně.

Odvolací soud vyšel z toho, že:

1) Předmětem řízení je zaplacení směnky vystavené v Praze dne 28. dubna 2011 společností P na řad žalobce, znějící na částku 16.521.935,- EUR, splatné při předložení, avšak ne dříve než 18. října 2011, na adrese XY (dále jen „sporná směnka“). Jako avalisté jsou na sporné směnce „označení“ I. M. S. (dále jen „I. M. S.“) a žalovaný.

2) Rámcová smlouva obsahuje mimo jiné definici některých pojmů, podle nichž se:

- směnkou rozumí směnka vystavená společností P a avalovaná I. M. S. a žalovaným, splatná 1. prosince 2010, která bude vystavena do deseti pracovních dnů od rozhodnutí o vyplacení dividend v souladu s bodem 5.4 rámcové smlouvy (dále jen „směnka č. 1“);

- dividendami jsou dividendy schválené valnou hromadou společnosti P ve výši 15.600.000,- EUR, které budou vyplaceny ve formě směnky.

Podle bodu 30.1 tato smlouva se řídí a vykládá v souladu s anglickým právem.

Podle bodu 30.2 jakýkoli spor vyplývající nebo související s touto smlouvou, včetně sporu ohledně platnosti či existence této smlouvy, bude postoupen a s konečnou platností rozhodnut v rozhodčím řízení v Londýně (...).

3) Dne 28. července 2010 uzavřeli žalobce, žalovaný a společnost M smlouvu o změně a novém znění rámcové smlouvy (dále jen „smlouva o změně“), ve které se (mimo jiné) dohodli, že směnkou se nadále rozumí směnka vystavená společností P a avalovaná I. M. S. a žalovaným, splatná dne 14. ledna 2011, která bude vystavena v souladu s rozhodnutím o vyplacení dividend dle bodu 5.4 (dále jen „směnka č. 2“).

4) Dne 28. dubna 2011 uzavřeli žalobce a společnost P dohodu o restrukturalizaci pohledávky zajištěné směnkou vlastní a o novaci (dále jen „dohoda o restrukturalizaci“), ve které smluvní strany projevily vůli „zrušit“ směnku vystavenou společností P dne 27. července 2010 na řad žalobce na částku 15.600.000,- EUR, splatnou 14. ledna 2011 (tj. směnku č. 2) a vystavit novou směnku vlastní ve výši jistiny 16.521.935,- EUR (tj. spornou směnku). Dále se smluvní strany dohodly, že společnost P je dnem předání (směnky č. 2) zbavena všech závazků, které může mít vůči žalobci na základě dohod souvisejících s touto směnkou.

Na tomto základě odvolací soud v první řadě předeslal, že rozhodčí smlouvu lze uzavřít i ohledně sporů ze smének, neboť jde o spory majetkové ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č.

216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „ZRŘ“), a zároveň o spory, ohledně nichž lze uzavřít smír (§ 2 odst. 2 ZRŘ).

Dále se odvolací soud zabýval otázkou, zda se rozhodčí doložka, jež je součástí rámcové smlouvy, vztahuje (i) na spor o zaplacení sporné směnky. Ve shodě se soudem prvního stupně přitom považoval za podstatné, že práva ze smenek jsou zcela samostatná, nezávislá, odlišná od práv z případných mimosměnečných (kauzálních) právních vztahů mezi týmiž účastníky.

Přitom s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2014, sp. zn. 29 Cdo 3969/2013, zdůraznil, že rozhodčí doložka obsažená v rámcové smlouvě se mohla vztahovat jen na směnku č. 1., respektive na směnku č. 2. Na vystavení sporné směnky se žalobce a společnost P dohodli až v dohodě o restrukturalizaci; žalovaná nebyla její smluvní stranou a zmíněná dohoda neobsahuje ani žádné ujednání o řešení sporů z ní vyplývajících v rozhodčím řízení (naopak ustanovení čl. 5.2 předpokládá řešení těchto sporů soudy České republiky). Proto v daném řízení nejde o věc, která by měla být podle smlouvy účastníků projednána v rozhodčím řízení ve smyslu ustanovení § 106 o. s. ř.

Konečně odvolací soud neshledal opodstatněnou ani výhradu, podle níž je v řízení s ohledem na sídlo žalovaného dána mezinárodní příslušnost soudů Lucemburského velkovévodství.

V tomto směru připomenul, že řízení bylo zahájeno po 1. květnu 2004; otázku pravomoci soudů posuzoval podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „nařízení“).

V poměrech dané věci – pokračoval odvolací soud – nejde o žádný z případů výlučné příslušnosti, jak jsou vymezeny v článku 24 nařízení, přičemž mezi účastníky „nedošlo“ ani k uzavření dohody o příslušnosti soudů ve smyslu článku 25 nařízení, a to včetně dohody *sui generis* založené tzv. podrobením se jurisdikci soudu, u něhož byla podána žaloba (článek 26 nařízení). Přitom podle článku 27 nařízení je soud, u něhož bylo řízení zahájeno, povinen zkoumat pouze to, zda ve věci není dána výlučná příslušnost jiného soudu ve smyslu článku 24; dojde-li k závěru, že tomu tak není, pak i v případě, že jeho přípustnost dle nařízení nelze dovodit, je povinen zaslat žalobu žalované straně a poskytnout jí možnost, aby tuto skutečnost namítla. Nestane-li se tak a účastní-li se žalovaný řízení před soudem členského státu, u něhož bylo řízení zahájeno, je podle článku 28 nařízení založena příslušnost tohoto soudu, není-li jiný soud podle článku 24 nařízení výlučně příslušný; v takovém případě soud, u něhož bylo řízení zahájeno, i bez návrhu prohlásí, že není příslušný (článek 27 nařízení).

Dále odvolací soud přitakal soudu prvního stupně v závěru, podle něhož na danou věc dopadá pravidlo obsažené v článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení, podle něhož osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována, pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn. Potud poukázal na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 14. března 2014 (správně „2013“) ve věci C-419/11, formulované sice v poměrech předchozí, leč obsahově zcela shodné úpravy, obsažené v ustanovení článku 5 bodu 1 písm. a) Nařízení (ES) č. 44/2001, podle kterých se uvedené ustanovení použije pro určení soudu příslušného o žalobě, kterou remitent vlastní směnky v jednom členském státě uplatňuje nároky z této vlastní směnky (...) vůči směnečnému rukojmímu s bydlištěm v jiném členském státě.

V posuzované věci, kdy sporná směnka byla splatná v Plzni, tak mezinárodní příslušnost (pravomoc) českých soudů vyplývá ze článku 5 odst. 1 ve spojení s článkem 7 odst. 1 písm. a) nařízení.

Konečně odvolací soud připomenul, že pro závěr o tom, jakým právem se bude řídit forma směnečného prohlášení či účinky prohlášení osob na směnce podepsaných (čl. I. § 92 a 93 zákona č. 191/1950 Sb., zákona směnečného a šekového – dále jen „směnečný zákon“, respektive čl. 3 a 4 Úmluvy o řešení určitých střetů zákonů v souvislosti se směnkami, přijaté na konferenci o sjednocení směnečného práva v Ženevě v roce 1930), je jazyk, v němž je sepsán text směnečného prohlášení, bez významu, což platí též pro posouzení pravomoci soudů.

Proti usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení soudů nižších stupňů, jakož i směnečný platební rozkaz ze dne 16. ledna 2017, a řízení ve věci zastavil.

Dovolatel popisuje skutkové okolnosti věci, týkající se sjednání rámcové smlouvy, smlouvy o změně a dohody o restrukturalizaci, přičemž akcentuje, že žalobce a žalovaný se v rámcové smlouvě dohodli, že v rozhodčím řízení bude projednáván „jakýkoli spor vyplývající nebo související“ s touto smlouvou, tj. jakýkoli spor mezi účastníky související s převodem obchodního podílu ve společnosti P z žalobce na žalovaného.

Dále zpochybňuje platnost dohody o restrukturalizaci z důvodu její nesrozumitelnosti a neurčitosti (viz skutečnost, že společnost P měla vystavit na řad žalobce směnku vlastní splatnou k 18. říjnu 2011 a současně mělo jít o směnku splatnou na viděnou; kombinace „uvedených dvou splatností směnky je vyloučena“), jakož i z důvodu nesplnění podmínek určených čl. 1.1.3 zmíněné dohody (viz absence souhlasu manželky I. M. S. s podpisem sporné směnky) a „neautentičnosti“ podpisů na této dohodě (viz dovolatelem navržené a soudy neprovedené znalecké dokazování pravosti podpisů osob v dovolání označených).

Dovolatel rovněž zcela setrvává na stanovisku, podle něhož rámcová smlouva (a v ní obsažená rozhodčí smlouva) jsou jedinými smlouvami, které žalobce a žalovaný uzavřeli, a které se týkají převodu obchodního podílu ve společnosti P, respektive řešení případných sporů mezi žalobcem a žalovaným. Jelikož právě převod obchodního podílu ve společnosti P z žalobce na žalovaného, jeho podmínky a jeho zajištění, respektive jakýkoli spor související nebo vyplývající s tímto převodem, tvoří kauzální vztah mezi účastníky, vztahuje se rozhodčí smlouva též na nároky ze sporné směnky. Dohoda o restrukturalizaci, jejíž stranou nebyl žalovaný, tak na rozhodčí smlouvu ani na práva a povinnosti žalovaného s ohledem na převod obchodního podílu ve společnosti P nemůže mít vliv. Potud dovolatel poukázal na závěry formulované v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. února 2011, sp. zn. 23 Cdo 111/2009, a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. února 2016, sp. zn. 29 Cdo 5401/2015, podle nichž „spor mezi ručitelem a věřitelem by bylo možné rozhodovat v rozhodčím řízení pouze v případě, že ručitel a věřitel projeví vlastní vůli přenést pravomoc o rozhodování sporu mezi nimi do rozhodčího řízení“.

Konečně dovolatel nesouhlasí ani se závěrem ohledně neexistence mezinárodní příslušnosti (pravomoci) lucemburských soudů, když pojem „nároky ze smlouvy“ dle čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení je (podle jeho názoru) judikaturou Soudního dvora EU (viz rozsudky ze dne 17. září 2002, ve věci C-334/00, a ze dne 14. března 2013, ve věci C-419/11) vnímán tak, že neexistuje-li v posuzované věci svobodně přijatý závazek jedné strany vůči druhé straně, nelze zmíněné ustanovení použít.

Přitom v dané věci žalovaný „žádný takový svobodně přijatý závazek“ neučinil, když zpochybňuje nejen autentičnost podpisů na směnce, ale také platnost plné moci, na jejímž základě byla směnka údajně žalovaným podepsána v pozici avala.

Proto české soudy nemají mezinárodní příslušnost spor rozhodovat.

Žalobce ve vyjádření k dovolání považuje dovolání za vadné, když žalovaný nijak nevymezuje důvod přípustnosti dovolání (§ 237 o. s. ř.); Nejvyšší soud by proto měl dovolání odmítnout podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř.

Dovolání nepovažuje ani za důvodné, když směnečnému rukojmímu nepřísluší námitky plynoucí z kauzálního vztahu, jehož není stranou. I kdyby žalovanému tyto námitky svědčily, nebyly by pro řešení otázky pravomoci soudu významné (srov. závěry formulované Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 25. dubna 2017, sp. zn. 30 Cdo 5535/2015, ve spojení s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 28. ledna 2015, C-375/13). Dokazování v daném rozsahu by totiž bylo již podrobným meritorním dokazováním, tj. rozhodováním otázky pravomoci by soudy prakticky nahrazovaly rozhodování ve věci samé a mohly by tím meritorní rozhodnutí prejudikovat.

Byť výše uvedená rozhodnutí řeší otázku mezinárodní příslušnosti a nikoli situaci, kdy mezi účastníky řízení je spor o pravomoc mezi „soudem a rozhodci“, uplatní se závěry v nich přijaté i na poměry dané věci.

Konečně žalobce připomíná, že okolnosti, za nichž strany uzavíraly rámcovou smlouvu a dohodu o restrukturalizaci, respektive, za nichž emitovaly směnky, „indikují“, že měly jednoznačnou vůli ponechat rozhodování ve sporech ze sporné směnky českým soudům. V době vystavení sporné směnky a podpisu dohody o restrukturalizaci žalovaný plně ovládal společnost P (emitenta sporné směnky), současně s emisí sporné směnky byla uzavřena dohoda popisující ekonomickou kauzu sporné směnky a tato dohoda obsahovala i ujednání o pravomoci českých soudů rozhodovat též spory související s dohodou o restrukturalizaci. V okamžiku podpisu dohody o restrukturalizaci byl I. M. S. předsedou dozorčí rady společnosti P a byl zároveň oprávněn jednat za žalovaného; je tak zjevné, že vůle žalovaného při podpisu ručitelského prohlášení za společnost P nesměřovala k tomu, aby spory ze sporné směnky byly řešeny v rozhodčím řízení.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (od 30. září 2017) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení otázky dovolatelem otevřené, týkající se pravomoci soudů České republiky, dosud v rozhodovací praxi v daných souvislostech Nejvyšším soudem beze zbytku nezodpovězené.

Nejvyšší soud v první řadě předepisuje, že judikatura Soudního dvora EU spočívá na závěrech, podle nichž:

1) Příslušnost pro rozhodování o sporech týkajících se existence smluvního závazku musí být určena v souladu s článkem 5 bodem 1 Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Bruselská úmluva“) a toto ustanovení je rovněž použitelné, i když vznik smlouvy, který dal podnět k podání žaloby, je mezi účastníky řízení sporný.

Srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 20. ledna 2005, ve věci C-27/02.

2) Pojem nároky ze smlouvy ve smyslu článku 5 bodu 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I“) nelze chápat tak, že se vztahuje na situaci, v níž neexistuje svobodně přijatý závazek jedné strany vůči druhé straně. Použití pravidla u zvláštní příslušnosti stanoveného ve věcech týkajících se smlouvy nebo nároků ze smlouvy proto

předpokládá určení právního závazku svobodně přijatého jednou osobou vůči jiné osobě, o který se žaloba opírá. Směnečný rukojmí tím, že se podepsal na líci směnky s doložkou „per aval“, dobrovolně přijal postavení ručitele za závazky výstavce směnky. Jeho závazek ručit za uvedené závazky tedy byl jeho podpisem svobodně přijat ve smyslu uvedeného ustanovení.

Právní vztah mezi remitentem a směnečným rukojmím vlastní směnky vydané v neúplné podobě a později doplněné spadá pod pojem „nároky ze smlouvy“ ve smyslu článku 5 bodu 1 písm. a) nařízení Brusel I.

Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě je místo plnění závazku, o který se jedná ve věci v původním řízení, výslovně uvedeno na směnce, je předkládající soud v rozsahu, v němž rozhodné právo tuto volbu místa plnění závazku dovoluje, povinen zohlednit uvedené místo pro určení příslušného soudu podle článku 5 bodu 1 písm. a) nařízení Brusel I.

Článek 5 bod 1 písm. a) nařízení Brusel I se použije pro určení soudu příslušného pro rozhodnutí o žalobě, kterou remitent vlastní směnky usazený v jednom členském státě uplatňuje nároky z této vlastní směnky, která má v den svého podpisu neúplnou podobu a později je doplněna remitentem, vůči směnečnému rukojmímu s bydlištěm v jiném členském státě.

Srov. např. rozsudek ze dne 14. března 2013, ve věci C-419/11.

3) V rámci přezkumu příslušnosti podle nařízení Brusel I není namístě provádět podrobné dokazování v souvislosti se spornými skutečnostmi, které jsou relevantní jak pro otázku příslušnosti, tak pro existenci uplatněného nároku. Soud, jemuž byla věc předložena, nicméně může svou mezinárodní příslušnost posoudit ve světle všech informací, které má k dispozici, včetně případných tvrzení žalovaného.

Srov. např. rozsudek ze dne 28. ledna 2015, ve věci C-375/13.

Z výše zmíněné judikatury Soudního dvora EU Nejvyšší soud při rozhodování o mezinárodní příslušnosti konstantně vychází.

Viz např. usnesení ze dne 25. dubna 2017, sp. zn. 30 Cdo 5535/2015, uveřejněné pod číslem 94/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení ze dne 7. února 2018, sp. zn. 30 Cdo 6002/2016, usnesení ze dne 26. září 2018, sp. zn. 30 Cdo 2503/2016, usnesení ze dne 20. června 2019, sp. zn. 30 Cdo 4402/2017, jakož i usnesení ze dne 26. září 2018, sp. zn. 30 Cdo 2503/2016, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2019, pod číslem 115.

Přitom závěry formulované Soudním dvorem EU ve vztahu k Bruselské úmluvě a k nařízení Brusel I jsou použitelné i ve vztahu k nařízení Brusel I bis, když článek 5 bod 1 Bruselské úmluvy i článek 5 odst. 1 nařízení Brusel I jsou shodné s článkem 7 odst. 1 nařízení Brusel I bis (k tomu srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. června 2019, sp. zn. 30 Cdo 3098/2018, a ze dne 25. dubna 2019, sp. zn. 27 Cdo 3482/2017).

Za stavu, kdy existuje ustálená judikatura Soudního dvora EU k výkladu článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení Brusel I bis - k pojmu „smlouva nebo nároky ze smlouvy“ (potud jde o *acte éclairée*), Nejvyšší soud, ač je v dané věci ve smyslu článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie soudem, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, věc nepředložil Soudnímu dvoru EU (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 6. října 1982, ve věci 283/81 CILFIT).

Promítnuto do poměrů projednávané věci je zcela nepochybné, že výhrada žalovaného, podle níž je (případně) dána mezinárodní příslušnost (pravomoc) lucemburských soudů (a nikoli soudů českých), založená na tvrzení o neexistenci svobodně přijatého závazku žalovaným (viz zpochybnění autentičnosti podpisu na sporné směnce, platnosti plné moci k podpisu sporné směšky a platnosti dohody o restrukturalizaci) není důvodná. Předmět sporu totiž tvoří nároky ze smlouvy a závazek ze smlouvy, o nějž jde, měl být splněn v Plzni (viz údaj místa placení na sporné směnce).

Konečně Nejvyšší soud neshledává opodstatněnou ani námitku nedostatku pravomoci soudů k projednání věci s ohledem na rozhodčí smlouvu obsaženou v článku 30.2 rámcové smlouvy.

Spornou směšku totiž vystavila společnost P na základě dohody o restrukturalizaci (a nikoli na základě rámcové smlouvy); tato dohoda neobsahuje žádné ujednání o řešení sporů z ní vyplývajících v rozhodčím řízení. Skutečnost, že žalovaný nebyl smluvní stranou dohody o restrukturalizaci, má za následek pouze to, že se na něj nevztahuje v této dohodě obsažené ujednání o řešení sporů z ní plynoucích českými soudy. Jinými slovy, mezinárodní příslušnost českých soudů není založena článkem 25 nařízení Brusel I bis.

Přitom smluvní strany rámcové smlouvy (a smlouvy o změně) nemohly předpokládat, že by se rozhodčí smlouva vztahovala (mohla vztahovat) bez dalšího i na spory vzniklé z jiných směnek, než v těchto smlouvách výslovně označených. Přehlédnout nelze ani skutečnosti plynoucí ze zápisu z jednání představenstva žalovaného konaného dne 27. dubna 2011 (č. l. 467 až 468) a z plné moci k podpisu sporné směšky (per aval) udělené I. M. S. (č. l. 466). Poukaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 111/2009 a sp. zn. 29 Cdo 5401/2015 neshledává Nejvyšší soud s ohledem na odlišnosti ve skutkovém stavu korektním.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněných dovolacích důvodů nepodařilo zpochybnit právní závěry odvolacího soudu, podle nichž projednání věci soudem nebrání rozhodčí smlouva, a mezinárodní příslušnost (pravomoc) českých soudů zakládá článek 7 odst. 1 písm. a) nařízení Brusel I bis, Nejvyšší soud dovolání žalovaného zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 27. 5. 2020

JUDr. Petr Gemmel
předseda senátu